

VOOR GELUID EN BEELD

Nieuwsgedichten

VOOR GELUID EN BEELD

Nieuwsgedichten

Miguel Santos

Van dezelfde auteur:

71|17 (roman) Uitgeverij Free Musketeers

UURTJESPOËZIE

Een selectie in vier volumes (poëzie)

Volgende selectie in drie volumes (poëzie)

Laatste selectie in drie volumes (poëzie)

Schrijver: Miguel Santos

Coverontwerp: type:writer

Foto auteur: Hans Dunlop

ISBN: 9789463428965

© 2017 Miguel Santos, type:writer

“Miguel Santos zet beeld om in woord en OPEN Rotterdam zet woord weer om in beeld en geluid. Een samenspel dat spannende zetten opleverde. Rotterdam mag trots zijn op het sterke woordveld dat er is en blij zijn met onze Miguel. We feliciteren dan ook niet alleen hem, maar heel Rotterdam met deze dichtbundel die ons nog eens rustig laat herbezinnen.”

OPEN Rotterdam

Radio (GELUID)

Dit zijn de namen
die een koninklijk onthaal
verdienen, centraal in het hart
van de aandacht staan.

Dit zijn de namen-
Cruijffiaans met veertien,
keurig verzameld op een lijstje
waar u uw nummer één
tussen al die nullen aan
kunt prijzen.

Stemmen alleen
vullen geen pleinen,
mensen ouwehoeren geen praatjes
terwijl cafés plaats beginnen te maken
voor barretjes waar
je toevallig ook kunt slapen.

Nee, dit zijn de namen
van vrouwen en mannen
wiens luide propaganda
de noodkreet overstemde van
die gestrande bruintjes op de Maasvlakte.

Nee, dit zijn de namen
van Rotterdamse winnaars
die zich eerst hebben ingelezen
om zich te manifesteren, te verweren
tegen de stad verlaten.

Dit zijn de namen
van hen die geld, benzine
of een combi in zich laten
pompen om hun motor meer
kennis op te laten nemen, aan te kunnen.

Dit zijn de namen
van Rotterdammers die niet sjokken of
'mwah' roepen maar samen
één stem vormen, sterker door strijd
Rotterdamse wereldfaam waar maken.

Dit zijn de namen
die de stad maken of kraken-
kruis nu de jouwe aan.

Dan ben je jarig,
maar na één jaar
ben je nog niet groot genoeg
om een parkeerplaats te vullen-
dat doen de grote mensen
wel voor je,
zolang ze je niet verlaten.

Dan ben je jarig
en kun je nog geen kleur bekennen-
in een grijs gebied
kun je niet te wit of te zwart
of te kleurrijk zijn en is
de service overal even slecht.

Dan ben je jarig
en versperren auto's je weg
naar een feestmaal
op die ene parkeerplaats
die wel vol staat-
vol blijft, want niemand verrekt
een spier of balt zijn vuisten.

Dan ben je jarig
maar na één jaar
spookt je stem al door je hoofd-
is Rotterdam nu meer
of minder leefbaar nu je groter
geworden bent?

Dan ben je jarig

en word je weggeblazen
door namen
die al *twerkend* de Noordzee overwaaien-
brengen de freak in de club naar boven
of laten je verlangen
naar een monnikenbestaan.

Dan ben je jarig
en na één jaar
moet je nog steeds onder begeleiding
naar buiten
maar weet heel Rotterdam inmiddels
je naam.

Schijt hebben aan alles
en toch doen wat je moet doen-
of je nu een Pietje Bell
of een belangrijke politicus bent,

of je nu wel partij kiest
of er juist boven wilt staan,
of je nu lage cijfers geeft
of juist je waardering vertaalt,

of je nu een hoogvlieger bent
of door de bomen het bos niet meer ziet,
of je nu juist vooruitstrevend wil zijn
of je vastklampt aan de nostalgie,

of je meer een barmhartige Samaritaan bent
of je buurman liever de hersens in slaat-
een dakspringer maakt meer kapot dan hem lief is
en na buitenlands groen kom je weer terug in de shit.

Schijt hebben aan alles
en toch doen wat je moet doen-
de kern van het Rotterdammerschap:
niet lullen maar toetsen.

Toen geluk nog heel gewoon was

Later als ik groot ben,
oud en wijs ben,
zal ik denken
aan toen nu geluk was.

Toen het nog gewoon was
dat je zoon of dochter
een konijn of cavia bezat,
het dier je dagelijkse headliner
tot het graf.

Dat je niet raar was
als je een praatje pot had
met de conducteur
in plaats van z'n kaak brak-
toen was 'ie gewoon nog je informateur.

Later als ik groter ben,
ouder en wijzer zeg
dat tweehonderd nitraatbommen
wel veel van het goede zijn-
één papieren slachting is al goed genoeg.

Toen het nog gewoon was
dat de strenge arm der wet zijn werk deed
met twee vingers in de neus-
zelfs de cijfers liegen er niet om
als ondanks enkele missers geweld wordt teruggedrongen.

Dat het niet raar was
als er nog plek zat was

om te parkeren en dat
dat gewoon kon zonder vast
te zitten aan een zoekgeraakt contract.

Nee, later als ik groter ben,
ouder en wijzer denk
aan toen nu geluk gewoon was,
midden in die wereldstad.

Doodlopers bestaan al lang
niet meer, want
hand-in-hartlopers wandelen
om hun lef niet achter
te laten.

Hardlopers zijn hoogvliegers
geworden, die zien ze vliegen
en storten vervolgens
met een afgang neer
terwijl ze tweeten:
'Ik maakte een grapje'.

Doodlopers voorkomen
de *walk of shame*,
omdat ze tijdig de tv
uitzetten en ervoor kiezen
de 'veilige weg' te nemen,
de moraal van het verhaal te ontlopen.

Nee, hardlopers zijn
een dozijn doorzetters in één
als je met een ernstige ziekte
tweeënveertigduizendhonderdvijfennegentig meter
loopt in nog niet eens
vijf uur.

Nee, de doodloper beperkt zich
tot het één of het ander
in de handen van een trio
want mierenneukerij